

Domnul Lup

Când Lupul Celestin coborî din omnibuzul cu aburi, festivitățile toamnei erau în toi. Cu această ocazie, străzile din Scorțișoară erau decorate cu coșuri cu tărtăcuțe, dovleci sculptați și lampioane colorate care, odată cu venirea serii, sfidau stelele cu luminile lor. În vitrinele magazinelor pline cu animale vesele, negustorii se distrau reproducând pădurea în scene adorabile, unde personaje din lemn sculptat tronau mândre pe ciuperci roșii

pictate cu buline albe. Ziarul local o spunea fără ocolișuri: sărbătoarea aceasta a toamnei avea să fie cea mai frumoasă sărbătoare pe care locuitorii din Scorțișoară o cunoscuseră vreodată. Catârul Bonaparte, al șaptezeci și doilea primar al satului, își făcuse din asta o misiune de primă importanță.

Conform spuselor animalelor pe care Celestin le întrebase cum să ajungă la librărie, aceasta se afla departe de tumultul aleilor comerciale, lângă cărarea care ducea la râu. În acea dimineață de sărbătoare, într-o zi de luni, Spark era deja ocupat, încercând să-i mulțumească pe numeroșii clienți din magazinul său. Acoperit de un morman de cărți care se făcea tot mai mare, pe care Brotacul Hans îi cerea să-l ducă la casă, vulpoiul era departe de a bănuși că secrețiile vâscoase ale clientului său amfibian nu aveau să fie cea mai neplăcută experiență a săptămânii.

— Creed că sunt foooaaarte atașat de caaaarta asta, îi strigă Hans librarului, bâțâindu-se în urma lui.

— Te înțeleg, răspunse Spark cu entuziasm. Aceste *Legături cu adevărat foarte periculoase*, scrise de Benedict Porc-Țepos, sunt terifiante, dar nu te poți abține să stai departe de ele! Mă rog, nu știi dacă e cuvântul cel mai potrivit aici...

— Vă creed, jupâne Vulpoi, spuse el scuturând energic din lăbuțe. Dar cred foooaaarte sincer că mi s-a lipit de degete...

— Măr să fie, Hans, lasă-mă să te ajut! Da, vin imediat, doamnă Coțofană, scuzați-mă! Doar să pun mormanul acesta de... Domnule Castor, vin la dumneata... Vai, câte sunt de făcut!

Pentru că încerca să facă imposibilul ca să-i mulțumească pe clienți, vulpea își pierdu echilibrul și totodată iluzia că poate fi în

mai multe locuri în același timp. Fără să mai poată face ceva, cărțile alese de Hans își luară zborul ca un stol de păsări, căzându-i cu toată greutatea pe stomac... Vulpoiul Tim, tatăl său, îl avertizase mereu: oricare ar fi interlocutorul sau situația, nu trebuie niciodată să subestimezi puterea cuvintelor!

— Creed că ai căzut, observă brotacul cu ochii roșii.

— Ești de o perspicacitate fără greș, dragul meu Hans, răspunse vulpea, care încerca să se ridice când constată că, din nefericire, își pusese labele în miasminele verzui ale clientului său. Îmi dai voie să mă duc să mă spăl puțin?

— Credeeeaaam că mamiferele se ling când se spaaaală!

— Ai dreptate, Hans, dar prefer să-mi păstrez limba pentru sarcini mai... rafinate, precum ceaiul sau fursecurile. Vin imediat, domnule, spuse el siluetei impunătoare care

tocmai intrase în magazin, făcând să sune clopoțelul de la ușa pentru animale mari.

Prima dată când întâlnește privirea alunecoasă a Lupului Celestin, Spark își spuse că acest client avea în el pasiunea pentru literatură și dragostea pentru cărți. Poate venea din felul lui de a mângâia cu delicatețe spatele copertilor sau din modul atent în care se asigura că nu deteriora învelișul cărților când le scotea din raft, apucându-le mereu de o parte, niciodată de deasupra. În cele mai mici gesturi și mișcări ale sale, lupul de o mărime impresionantă, cu labe lungi și musculatura proeminentă trata aceste obiecte sacre cu grija care li se cuvenea. Emoționat de această atenție, vulpoiul se șterse iute și se duse vesel spre lup.

— Bună ziua, domnule, și bine ați venit la librăria mea! Stați liniștit, nu sunt singurul librar din ținut, și colegii mei din Piatră-Moale și din Satâncer au cu duiumul tot felul de

găselnițe frumoase. Chiar și eu am prilejul să umblu printre rafturile lor când îmi iau câteva zile de vacanță și... Mă rog, nu știu dacă ați fost deja acolo... Ați fost? Chiar merită ocolul, continuă el fără să aștepte răspunsul lupului. Dar sper că librăria noastră va putea să vă satisfacă pofta de descoperiri și că veți găsi aici cărți frumoase pentru colecția dumneavoastră. De altfel, vă pot ajuta cu ceva? Căutați un roman de aventuri, căutați acel fior?...

Fără să înțeleagă de ce, Spark își dădu seama că era agitat. Iată că acum începuse să-și povestească vacanța și să apuce de umăr pe cineva pe care nu îl mai întâlnise niciodată!

— Mulțumesc pentru primirea călduroasă, dar cred că mai multe animale așteaptă sfaturile duminicale de câteva minute... răspunse lupul cu o anumită stânjenală.

— Oh! Am uitat! Vin imediat. Festivitățile toamnei i-au făcut pe clienții mei să caute

lecturi frumoase, ca să-și petreacă acest anotimp cu un foc bun în șemineu și cu o ceașcă fierbinte de ciocolată cu bezele! Sunt aici, doamnă Coțofană! Imediat, domnule Castor! Nu, nu sunt sigur dacă am suficiente alune ca să-ți dau rest la o ghindă, Hans. Și apoi, asta-i plină de bale. Poți fi amabil să o ștergi înainte?...

Ziua trecu fără ca vulpoiul să mai aibă timp să se întoarcă la lup. Totuși, acesta își petrecu după-amiaza uitându-se la tot ce se putea uita, descoperind tot ce se putea descoperi, fără să se supere că vânzătorul nu-l putea sfătui. Afară, alergând spre primărie, unde urma să aibă loc un concert, muzicienii repetau ode către râu și, ciupind corzile, un violonist cânta zborul grațios al libelulelor. Din vitrina sa în care soarele se topea în reflexii aurii, vulpoiul le recunoscuse și le salută pe animalele din formația Stejarul, care erau acum pe cont propriu de când bătrâna bufniță ieșise la pensie. *Ei bine,*

ce zi istovitoare... se gândi Spark. Desigur, festivitățile toamnei erau un chilipir pentru afaceri, dar câtă oboseală provocau! Văzându-și rafturile goale, vulpea aproape că începu să sperie că Țestorul Filip, clientul său și autor specialist în cărți de filozofie din viața de toate zilele, îi va aduce câteva manuscrise pe care le refuzase până atunci – apoi își puse mâna pe frunte ca să verifice dacă avea febră...

Curând, nu mai rămase decât lupul în încăpere, așa că vulpoiul își alungă temerile ca să discute cu el și să-i recomande cărți de citit.

— Îmi pare nespuse de rău că mi-ați descoperit magazinul într-o zi ca asta... Nu mai știam unde să mă duc mai întâi! Vulpoiul Spark, la dispoziția dumneavoastră!

— Vulpoiul Spark? șovăi lupul, punând la loc cu delicatețe o carte la care se uitase cu atenție. Sunt Lupul Celestin. Aveți o librărie foarte frumoasă, continuă el, admirând circumvoluțiunile lemnului, suspensiile florale

și etajerele cioplite direct în trunchiul copacului-magazin. Nu am mai văzut niciodată una atât de rafinată.

— Încântat, vă mulțumesc din suflet! Sunteți în trecere prin regiune? Nu cred că ne-am mai întâlnit, iar Scorțișoară e un sat mic. Toată lumea se cunoaște aici! Dacă nu din vedere, adesea după miros...

— Tocmai am asistat la serbările toamnei, despre care mi s-au povestit multe. Eu sunt

originar din Suienstele, continuă Celestin, arătând nordul hărții ținutului, care stătea înrămată pe perete.

Odinioară, era o librărie pe străzile cu magazine din orașul meu, dar, din lipsă de clienți, a trebuit să se închidă.

— E întotdeauna o tragedie când un librar

trage zăvorul... Stați jos, propuse vulpoiul, invitându-l pe lup să se așeze la o măsuță. Pot să vă ofer suc de coacăze?

— Desigur! Vă mulțumesc, sunteți foarte amabil! Librăria asta... a aparținut dintotdeauna familiei dumitale? întrebă Celestin, înmuindu-și botul în băutura dulce.

— Așa cred, dar nu aș putea să vă spun de când... Bunicul meu a fost mereu foarte secretos și sunt mai mulți ani de când nu mai vorbește. De când cu furtuna din creierul lui... În orice caz, am avut noroc, pui fiind, să-mi petrec aici ceasuri întregi, să împrumut cărți, să mi le cumpăr când nu mai voiam să mă despart de ele. Sunt amintiri extraordinare. Ai avut

și dumneata norocul să poți citi mult când erai tânăr?

— Da. Literatura a fost pentru mine un refugiu minunat când casa noastră era uneori prea gălăgioasă pentru un pui de lup timid ca mine. Părinții mei munceau din greu, iar străbunicul meu era adesea bolnav... Aventurile cu piraiți, cu exploratori și magicieni pe care le-am descoperit în cărți m-au ajutat să suport mai bine singurătatea. A fost fereastra mea către o altă lume. Cele mai frumoase cărți le-am citit în podul casei și în camera străbunicului meu. Și, uneori, mai puțin frumoase...

Sub manierele cuviincioase și sub zâmbetul de față, Lupul Celestin părea aproape furios, de parcă botul lui mima calmul atunci când ochii îi aruncau fulgere fioroase. *Ciudat, se gândi Spark, se uită la mine de parcă mi-ar reproșa ceva... Ia te uită, pleacă deja?*

— Îți mulțumesc pentru primire, spuse brusc Celestin, ridicându-se și netezindu-și

costumul. A fost o plăcere să-ți descopăr magazinul și să discut cu dumneata. Înainte să plec, aș vrea să cumpăr cartea asta, cea de aici. Se poate?

— Bineînțeles. Să mergem la tejghea. Ia te uită, n-am citit niciodată cartea asta. E cineva din familia dumneavoastră?

— Nu cred, dar mi-a atras atenția. Știi dumneata, dintotdeauna am visat să fiu librar, mărturisi lupul.

— Îți doresc să ți se îndeplinească visul, Celestin. Și apoi, nu trebuie să-ți pierzi speranța. Uneori, visele devin realitate mai repede decât ne-am aștepta.

Încasând cele patru alune corespunzătoare prețului cărții alese de Celestin – *Dansul violetelor*, scrisă de o anume Mirabela Lup –, Spark avu sentimentul că lupul nu-i spunea tot adevărul. Din păcate pentru el, avea dreptate. Și avea să descopere asta curând...